

REPORTAGE OCH KOMMENTARER I
ESLÖFS TIDNINGAR ANGAENDE
VICTORIA BENEDICTSSONS DÖD.

Fru Victoria Benedictssons sjelfmord spred sig i tisdags som eii löpeld genom detta samhälle och väckte öfverallt den största förvåning och undran.

Då underrättelsen om hennes död så oförmodadt anlände till hennes hemtrakt, der hon något mera än en vecka förut varit synlig, frisk, och ovanligt blomstrande. vågade en och annan med fru Ra familjeförhållanden mera förtrogen hysa tvifvel, att det plötsliga dödsfallet, utan föregående sjukdom, ej haft naturliga orsaker, ett antagande, som vann ytterligare stöd draf. att den eljest öfliga själaringningen, som enligt gammalt bruk bort försiggå här, ittehlef.

Då det kortn telegrammet med underrättelsen om hennes död, anlände till hennes hem, befann sig familjen i Helsingborg. Telegrammet mottogs derfiire af husets mångåriga trotjenarinna, som åter i sin ordning derom pr telegraf afsände underrättelse till sitt herrskap.

Kunde väl detta sjelfmord af en kvinna med så npphiijda begrepp hafva varit öfverlagdt, eller var det stundens ingivelse?

Följande skäl torde tala för det förra antagandet:

Vid sitt sista besök i hemmet bad hon sin dotter, hvilken hon dittills aldrig ansåg sig hafva visat en moders kärleksfulla vård, om tillgift för hvad hon mot henne i detta afseende felat och medtog henne på sin resa till Köpenhamn. I lördags skickade hon henne öfver till sin fader och halvesyster i Belsingborg, och i söndags skedde sjelfmordet.

Victoria Benedictsson, alias Ernst Ahlgren har för alltid nedlagt sin penna, denna penna, hvarur så mycket „snille och smak“, någon gång den grymmaste satir flödat. Hennes författare-verksamhet är alltför väl känd för att behöfva vidröras, och öfver hennes lif såsom maka och moder breda vi, af pietet för den dödas minne. glömskans slöja, citerande den gamla satsen: intet annat än godt omi de döda.

Hon lär skriftligen hafva uttryckt sin önskan att få hvila i Danmarks jord.

* * *

Om fru Benedictssons förhållande under sista tiden innehålla Köpenhamstidningarne några detaljer, hvilka antagligen härstamma från hennes literära umgänge.

Vi ha redan berättat att hennes lilla kvicka poverh „I telefon“ antagits till spelning å Kasinotatern i Köpenhamn,

Dödsfall. Enligt i går ingånget meddelande från Köpenhamn afled derstädes i söndag å hotell Leopold under ett tillfälligt besök den kända författarinnan frii Victoria Benedictsson (författaremärket Ernst Ahlgren) från Hörby i en ålder af 38 år. Fru B. var född Bruzelius och som bekant gift med förre postmästaren i Hörby C. Benedictsson samt efterlemnar jemte maken och en dotter flera stvf barn.

Fru Benedictssnii är jemförelsevis ung inom svenska litteraturen. Endast för få år tillbaka, nemligen 1884, debuterade hon med en samling skizzer och berättelser under rubriken „Från Skåne“, hvilket arbete genast tillerkände henne plats inom svenka litteraturen, der hon på grund af så väl sin literiira umgängeskrets som arten af sitt författareskap räknades till „det unga Sveriges“, måhända mildaste element, och det rar vril på grund deraf som hon tillerkändes författareunderstöd af Svenska akademien.

Den ofvannämnda skizzsamlingen efterföljdes snart af romanen „Pengar“ och iu senast af romanen „Fru Marianne“, mellan hvilka arbeten hon riktade litteraturen med smärre skizzer samt dramatiska verk, af hvilka proverbet „I telefoiiu (iirsprungligen skrivvet åt fru Ellen Hartmann) blifvit antaget till spelning pi Kasinoteatern i Köpenhamn.

Uppgiften låter något tvifvelaktig, enär det säges, att man telegraferat om dödsfallet till — pigan.

och danska Socialdemokraten uppgifver att hon för detta stycke lekoiiniit ett jeinförelsevis betydligt arvode, 1,100 kronor. Denna både andliga och materiella uppmuntran borde ha verkat lifvaode och uppkryande på den sjuka, men enligt ofvannämnda källa hade hon p*H* Leopolds hotell, der hon bodde, visat sig melankolisk och med hotellets folk, hvilkas hjertan hennes vänlighet vunnit, satt hon ofta om kvällarne och talade om sitt tungsinta lif. För dem, som sågo henne så der så att säga „i nattrock“, stod det således klart att hon var själssjuk, ehuru de långt ifrån anade det tragiska slutet.

Fru B. satte varde på vackra rum, och hotellet: värd öfverlät gerna sina bästa möbler till henne. Sjelf prydde hon sin lägenhet med orientaliska mattor och solfjädrar, yppigt och excentriskt. Hon skref flitigt, unnade sig knappt tid att äta och spatsera litet. Med hotellets tjenstflicka språkade hon som en väninna vanligtvis en stund sängdags.

Äfven i lördags kväll hade hon sagt sitt vanlige: „God natt, sof godt, Ingeborg!“, stängt sin diirr och tagit ur nyckeln. Det var folk uppe i hotellet till klockan två eller tre på natten, men ingen hörde något ovanligt ljud från fru Benedictssons rum.

Söndag förmiddag såg man icke till den svenska författarinnan. Omkring kl. 12 klappade jungfrun på dörren. Intet svar. Då tog hon sin hufvudnyckel, öppnade dörren, utstötte i detsamma ett skri och svimnade.

Viirden skyndade dit. I det halfmörka rummet — gardinerna voro nedrullade — låg fru Benedictsson på mattan framför sängen i bara lionet, med krampaktigt förvidna drag och badande i lefradt blod. En rakknif hade tllit ur hennes högra hand, den venstra handen var styft utsträckt. Hon hade skurit af halsens pulsåder. På en möbel vil sungen stod ett nedbrändt ljus på en bricka.

En läkare, dr Philipsen, tillkallades genast, och han konstaterade, som redan sagdt, ntt-döden inträffat genuin förblödning och stelkramp. Fru Benedictsson hade, liggande i sängen, skurit af halsen; så hade stelkramp gripit henne och ryckt hennes kropp i konvulsioner, så att hon fallit ned på golvet.

Värden skickade bud efter hrr Georg Brandes och Axel Lundegård, till hvilken sistnämnde författarinuan edresserat ett bref som lag på bordet. I ett annat bref uppgaf hon de i hennes ego varande penningarna till 340 kronor kontant samt 1000 kronor på en sparbankabok och anhöll att man dermed skulle bestrida de omkostnader, som kunde erfordras.

Liket fördes till St. Johannes-Stiftel-

sens likhus, der det nedlades i en glaskista. Det telegraferades till familjen, af hvilken en dotter infann sig under loppet af dagen.

Om fru Victoria Benedictsson.

Att förlattaremärket Ernst Ahlgren varit högt skattadt inom nordiska litteraturen framgår af de sympatiska minnesrunor, som de större dnnak och svenska tidningarne skyndat att rista vid den oförmodade underrättelsen om dödsfallet.

Sorgen vardt dubbel — skrifer Göteborgs Handelstidning — vid tanken på de bittra lidanden, hon haft att genomgå, innan hon, som ju städse fört den stränga pligtrohetens och försakelsens talan, tillgripit den förtviflade utvägen ntt söka befriaren-döden.

* * *

I februari i år blef hon sjuk igen — dödssjuk, trodde hon sjelf, omtalar Af-tonbludet. Hon tillfrisknade likväl, men

blef ej mer densamma som förut. Arbetstillusten var mera sjudande än någonsin, men en viss oro tycktes ha hindrat henne från att p*H* allvar taga itu oied arbetet. I slutet af maj for hon till Paris fiir att förströ sig, kom sedan till Köpenhamn för att arbeta i ro p*H* en berättelse med titeln „Att dö“, ett ämne, som hon hade liggande sedan flera år tillbaka.

* * *

Få hafva — säger Stockholms Dagblad — burit sådana lidanden som hon med ett sådant tålmod. Och få hafva så som hon förstätt undvika att låta sina vänner känn något af egna bekymmers tyngd. Man visste att hon sällan var fullt frisk, man visste att hennes lynnes grundton blifvit dyster, men ninn frestades af hennes glädtiga, vänsälla, intresserade, umgänge nästan att tro mot

dem, som icke blott fängsla redan vid den första bekantskapen, men som alltjemt vinna större tillgifvenhet och uppriktigare än hon lära ej många af sina vänner blifva eaknade.

* * *

Danska Socialdenokraten omtalade i onsdags att nian önskat hemlighålla den af lidnas dödssätt, men tillade att tidningen för sin del ej fann något nesligt i att p*H* sådant sätt som fru B. skiljas från lifvet. Med nnledning häraf hur tidningen mottagit följande skrifvelse:

Till Redaktionen af Socialdemokraten.

I edert omtalande af den svenska farfattarinnan, fru Victoria Benedictssona sjelfmord förekommer ett par rader, som

gör, att jag kiinner det som en pligt att bedja er om plats för en anmärkning. Icke en rättelæ — blott en upplysning.

Det nr sant, ntt jag önskade händel-sens hemlighållande, men icke liingre än tills den affidnas niirmaate anhörige på annat sätt, än genom tidningarne, fått veta hvad som skett.

Dödssättet har jag aldrig önskat hemlighålla. Tvärt om! Min eflidiin väninna hyste den innerligaste öfvertygelse om en människas riitt att dö, niir det ej liingre var möjligt ntt lefva. Och jag vet, hor brinnande hon önskade få denna ratt erkänd.

Det skulle också strids alltför mycket emot, hvnd som för mig är religion, ntt hyckla eller ljuga på hennes graf.

Köpenhamn den 24 juli 1888.

Axel Lundegård.

Jonas Lie om "Ernst Ahlgren".

I ett bref dagteckiiadt den 3 aug., som meddelas i Norska Dagbladet, heter det:

„Underrättelsen om „Ernst Ahlgren“ gick mig svåra när. Hon hade så ny-ligen varit hos oss i Paris, vi voro ännu liksom värmda af heniies umgänge, henn-es tröga, goda, skånska dialekt lekte Hnuu i örat — och så få veta, att hon kanske suttit octi grufvat och grufvat på

detta tunga, mörka afgörande, under det hon så mildt biktade för oss sin tung-sinhet. Förre vintern voro vi också sam-man i Paris och efter den tiden kommo ett par riktigt sorgsna bref som från en ensam — och nu veta vi da, att deticke var någon tom klagan.

Ja, jag sörjer öfver heiiiie, ej minst för hvad hon var i konsten; hon egde detta sanna, naturliga, som är så sällsynt och hon gaf det med eii kraft, som gjorde, att det lif hon hade sett, blef i så in-tensiv grad till lif igen. Hennes små berättelser från folklivet skola alltid stå såsom arbeten af första rang i Sveriges ocli Norges literatur, och hennes större böcker, så fulla af finhet och sanning, egde det dyrbara vid sig, att de lofvade så myc- ket för fraiitideii. Hon var en förlust!

Och hvilken egendomlig skepnad var hon icke — lång, smal, spänstig med de mörka ögonen, det glatta lilla hufvudet och ansigtet med blandning at något skånskt, segt, trögt ocli fiii intelligens — som af bonden och en gammal slägt (Bruze'ius) — och så denna böga figur inied krycka som ett splittradt, nedslaget träd! Man kunde såväl förstå hvarför hon i fädernehemmet, di hon som ung yster flicka sprang i åkrarne i Skåne, kallades „fara pojke“.

Vid avskedet med Brandes lär han ha ytt-rat: "Du har intet att takke mig for. Jag intet givet dig. Du rejser som den samme dumme Torsk som Du kom!"

Victoria Benedictsson blev efter egen öns-kan begravd i dansk jord. Hennes grav finns på Vestre Kirkegaard i Köpenhamn.

Ernst Ahlgrens bokar. Två av de tre traden står fortfarande kvar i trädgården vid Rdbygatan. En minnessten är placerad vid sidan om traden och har följande text: "Under bokars svala skugga fann Ernst Ahlgren arbetsglädje, ro".